

מסורת הש"ס

(א) ופלוט ל. לקמן קט. (ב) ופלוט עכ. (ג) ופלוט (ד) ופלוט קט. (ה) ופלוט עכ. (ו) ופלוט עכ. (ז) ופלוט עכ. (ח) ופלוט עכ. (ט) ופלוט עכ. (י) ופלוט עכ. (יא) ופלוט עכ. (יב) ופלוט עכ. (יג) ופלוט עכ. (יד) ופלוט עכ. (טו) ופלוט עכ. (טז) ופלוט עכ. (יז) ופלוט עכ. (יח) ופלוט עכ. (יט) ופלוט עכ. (כ) ופלוט עכ. (כא) ופלוט עכ. (כב) ופלוט עכ. (כג) ופלוט עכ. (כד) ופלוט עכ. (כה) ופלוט עכ. (כו) ופלוט עכ. (כז) ופלוט עכ. (כח) ופלוט עכ. (כט) ופלוט עכ. (ל) ופלוט עכ.

הנהרות הב"ח

(א) ופלוט עכ. (ב) ופלוט עכ. (ג) ופלוט עכ. (ד) ופלוט עכ. (ה) ופלוט עכ. (ו) ופלוט עכ. (ז) ופלוט עכ. (ח) ופלוט עכ. (ט) ופלוט עכ. (י) ופלוט עכ. (יא) ופלוט עכ. (יב) ופלוט עכ. (יג) ופלוט עכ. (יד) ופלוט עכ. (טו) ופלוט עכ. (טז) ופלוט עכ. (יז) ופלוט עכ. (יח) ופלוט עכ. (יט) ופלוט עכ. (כ) ופלוט עכ. (כא) ופלוט עכ. (כב) ופלוט עכ. (כג) ופלוט עכ. (כד) ופלוט עכ. (כה) ופלוט עכ. (כו) ופלוט עכ. (כז) ופלוט עכ. (כח) ופלוט עכ. (כט) ופלוט עכ. (ל) ופלוט עכ.

מסורת רש"י

(א) ופלוט עכ. (ב) ופלוט עכ. (ג) ופלוט עכ. (ד) ופלוט עכ. (ה) ופלוט עכ. (ו) ופלוט עכ. (ז) ופלוט עכ. (ח) ופלוט עכ. (ט) ופלוט עכ. (י) ופלוט עכ. (יא) ופלוט עכ. (יב) ופלוט עכ. (יג) ופלוט עכ. (יד) ופלוט עכ. (טו) ופלוט עכ. (טז) ופלוט עכ. (יז) ופלוט עכ. (יח) ופלוט עכ. (יט) ופלוט עכ. (כ) ופלוט עכ. (כא) ופלוט עכ. (כב) ופלוט עכ. (כג) ופלוט עכ. (כד) ופלוט עכ. (כה) ופלוט עכ. (כו) ופלוט עכ. (כז) ופלוט עכ. (כח) ופלוט עכ. (כט) ופלוט עכ. (ל) ופלוט עכ.

גיד הנשה פרק שביעי חולין

ק.

עין משפט
נר מצוה

צ א מ"י פט"ו מהל' מחלוקת אסורות הלכה (ה) ופלוט עכ. (ו) ופלוט עכ. (ז) ופלוט עכ. (ח) ופלוט עכ. (ט) ופלוט עכ. (י) ופלוט עכ. (יא) ופלוט עכ. (יב) ופלוט עכ. (יג) ופלוט עכ. (יד) ופלוט עכ. (טו) ופלוט עכ. (טז) ופלוט עכ. (יז) ופלוט עכ. (יח) ופלוט עכ. (יט) ופלוט עכ. (כ) ופלוט עכ. (כא) ופלוט עכ. (כב) ופלוט עכ. (כג) ופלוט עכ. (כד) ופלוט עכ. (כה) ופלוט עכ. (כו) ופלוט עכ. (כז) ופלוט עכ. (כח) ופלוט עכ. (כט) ופלוט עכ. (ל) ופלוט עכ.

שיטה מקובצת

(א) ופלוט עכ. (ב) ופלוט עכ. (ג) ופלוט עכ. (ד) ופלוט עכ. (ה) ופלוט עכ. (ו) ופלוט עכ. (ז) ופלוט עכ. (ח) ופלוט עכ. (ט) ופלוט עכ. (י) ופלוט עכ. (יא) ופלוט עכ. (יב) ופלוט עכ. (יג) ופלוט עכ. (יד) ופלוט עכ. (טו) ופלוט עכ. (טז) ופלוט עכ. (יז) ופלוט עכ. (יח) ופלוט עכ. (יט) ופלוט עכ. (כ) ופלוט עכ. (כא) ופלוט עכ. (כב) ופלוט עכ. (כג) ופלוט עכ. (כד) ופלוט עכ. (כה) ופלוט עכ. (כו) ופלוט עכ. (כז) ופלוט עכ. (כח) ופלוט עכ. (כט) ופלוט עכ. (ל) ופלוט עכ.

רבינו גרשום

לויטל נמי גיד בששים ויהי כולו גידו מחורין אע"ג שאין מכירו. בריה אע"ג כלומר דבר החשוב בפ"י. הניחא למ"ד כל שדרכו ליפנות שנינו כלומר דלא בטל שם אסורין כפול בהיתור ונתערבו כיון שאין מכירו לפיכך כולו אסורין. אלא למ"ד את שדרכו ליפנות שנינו דבר החשוב כגון ב"ה טמא ונפול רבונות ופחיתות אטמא טמא אכולין ותערבו עם טהורין לא בטלי וכולן אסורין אבל חתיכה של נבלה דאין דרבה ליפנות בטלה מאי איבא למיפר: שאני חתיכה הואיל וראויה כו' כלומר דבר חשוב הוא: וצריכא דבר חשוב גיד. כלומר דלא בטלי: לפי לי נחון טעם כלומר הכי סבר רב דאמר אפילו לא נחון טעם אלא בחתיכה אחת חתיכה עצמה נעשת נבלה (וע"ז) בשאין מכירו עסקין: ואי בשאין מכירו לפי נחון טעם אפילו לא נחון טעם נמי האסורין כולן אסורות: הבא במאי עסקין כשהבית וקדם וסילקו כלומר רב דאמר בנחון טעם לא אמר בשאין מכירו דאי בשאין מכירו אפילו לא נחון טעם נמי אלא הבא במאי עסקין כשהבית וקדם וסילקו לפי: אינו אסור עד שיתן טעם בחתיכה וראויה חתיכה אסורה שאר חתיכות: רבא אמר

הניחא למ"ד. במסכת ביצה (דף ג.) כל שדרכו ליפנות שנינו. במסכת ערלה (פ"ג משנה ו) גבי חבילי מילתן דלא בטלי הא נמי פעמים שנמנית דאדם עשוי למנות חתיכותיו למנין אורחים עומין: **אלא למ"ד אס שדרכו.** מיוחד למנין הוא דלא בטל כגון מכלין

א"ר בריה שאני: יוכן חתיכה של נבלה [וכו']:
והבטיל ברובא הניחא למאן דאמר **א"כ** שדרכו ליפנות שנינו אלא למ"ד את שדרכו ליפנות שנינו מאי איבא למימר שאני חתיכה הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים וצריכא דאי אשמעינן גיד משום דבריה היא אבל חתיכה איבא לא ואי אשמעינן חתיכה הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים אבל גיד איבא לא צריכא דרש רבה בר בר חנה יחתיכה של נבלה ושל דג טמא אינה אוסרת עד שתתן טעם ברוטב ובקיפה ובחתיכות אוקי רב אמורא עליה ודרש **ר' יוחנן** שנתן טעם בחתיכה חתיכה עצמה נעשת נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מבינה אמר ליה רב ספרא לאבוי מוכרי רב כמאן אמרה לשמעתיה רבי יהודה דאמר **ר' יוחנן** במינו לא בטיל מאי איריא כי נתן טעם אפילו כי לא נתן טעם נמי אמר ליה הבא במאי עסקין בשקדם וסלקו רבא אמר אפילו

האי תנא מאי קא חשיב אי דבר שנמנית קא חשיב יתני נמי חתיכה נבלה ואי אסורי הנאה קא חשיב יתני נמי חתיכה דתרמי את ית דבר שנמנית ואסורי הנאה ומפרש נמי התם דרבה

אלו אסורין למעוטי דבר שנמנית ולא אסורי הנאה אי נמי אסורי הנאה ולא דבר שנמנית וי"ל דהתם לא קאמר אלא דלא איירי בכו תנא דמתניתין דהתם ולא משום דסדר דבטלי והא דקאמר למעוטי היינו למעוטי דלא חשיב להו וכה"ג י"ש גרס פ"ק דנבא קמא (דף ה:) דמנינא דמתניתין למעוטי דרבי חיאי ודרבי חיאי למעוטי דרבי אושעיא ולא משום דפליגי אכל קשה דכי פליגי התם ולימאי נמי חתיכה נבלה לא חשיב דלא חשיב דכבר תנא ליה הכא במתניתין בדשני התם דפריך התם ולימאי נמי אלויו פריך ורמזי נאדן ומשני הא תנא התם הראוי לערלה וכו' וי"ל דהי פריך התם ולימאי נמי חתיכה נבלה ואי משום דכבר תנא ליה הכא א"כ לא יתני חתיכה בשר בחלב כיון דכבר אשמעינן הכא דחתיכה אסור לא בטלה משום דהי דבר שנמנית ומשני דההוא תנא תרמי את ליה **ג** ולפירוש זה צריך לפרש דכבר שנמנית ולא אסורי הנאה בטל להוואה תנא ולכן לא נקט אלא חתיכה בשר בחלב ופליגי אהנא דהכא: **החתיכה** עצמה נעשת נבלה. פ' בקוטרם שנמנעלה מחילה עמה קודם שנתן שאר חתיכות בקדרה ולא היה גז ששים צריכא וימנה הנבלה טעם זה ואח"כ נתן שאר החתיכות בקדרה חתיכה זו שקבלה טעם הנבלה עמה נעשת נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מבינה וקשה לפירושו דא"כ גם הרוטב שהיה בנאותה עמה נאסר מחילה ע"י טעם הנבלה ובסמך משמע דמבטלין לחתיכות ע"י רוטב דהי שאני מינו והלא רוטב עצמו נאסר מחילה ונעשת נבלה ואוסר כל הרוטב שאחרי כן מפני שהוא מינו ויטריך שהיה ששים בחתיכות שנתן אחרי כן לנצל הרוטב דמעיקרא אלא ו"ל דמייירי כגון שיש חתיכה של היתר כולה חוץ לרוטב וחתיכה נבלה מונחת עליה חוץ לרוטב ונעשת חתיכה היתר נבלה לפי שזולעת טעם נבלה דלוי **ז** צהן ששים לנצל הטעם ואחרי כן כשנמנה בקדרה ואוסרת כל החתיכות מפני שהן מבינה: **בשקדם** וסילקו. את האסור ואח"כ למה לי חתיכה של היתר קבלה טעם מן הנבלה אפילו לא נתנה טעם נמי דהא במינה אוסרת בכל דהו ואומר ר"ת דנהי דהיא גופה מיתסרת בכל שהוא מ"מ לא אמרינן שחשבה נבלה לאסור כל האחרות כיון שהיא עצמה לא נאסרה אלא ע"י כל שהוא ירבינו אפרים היה אומר מתוך כך דאפילו כי נתנה זה טעם אין ההיתר נעשה נבלה שיתר ששים כנגד אלא כנגד האסור הנבלה הלכך לרב דאמר הכא דמין במינו לא בטיל כשחתיכה היתר קבלה טעם מן הנבלה חשיב האסור כאלו הוא בעין ואוסרת כל החתיכות שנמנהו אכל כי לא נתנה הנבלה טעם זה לא היה אוסרת חתיכה מפני שהם מבינה שהי אין צריך לנצל אלא האסור לגד ויכין שלא נתנה טעם בחתיכה כו' האסור כמאן דאפילו לא נתן דלא היו כאילו הוא בעין ולא אסר אלא חתיכה ראשונה שאין ההיתר נעשה אסור ולא אסר שאר חתיכות ודוקא גבי טפת חלב אמרינן לקמן בפרק כל הבשר (דף קה.) דחתיכה עצמה נעשת נבלה וצריך ששים כנגד כל החתיכה ולא סגי בביטול טיפה אחד משום דכל חד וחד באפיה נפשיה שרי וי חיתנהו בדידי אסור הלכך הבשר עצמו נעשה אסור ולוקה אם אכל חצי זית מבשר וחצי זית מחלב ולכן צריך ברובם ששים לנצל כל החתיכה שנפלה עליה טיפת חלב אכל חתיכה היתר שנבלה טעם נבלה ונאסרה וחזרה ונתנה טעם ברובם אין צריך אלא ששים לנצל האסור שנבלה טעם נבלה ואוסר חתיכה וקשה לפירושו לרבא דמשני אפילו חיתא לא קדם וסלקו מאי מהני ליה חתיכה של היתר שנאסרה מחילה ונעשת נבלה והלא לעולם אין צריך ס' ברובם אלא כדי לנצל חתיכה של נבלה לנדה ולא בעינן ששים לנצל שמי חתיכות של נבלה ושל היתר שנאסרה על ידיה וי"ל כגון שנמנעלה הנבלה הרבה מכמו שהיתה קודם שנבלה טעמו בחתיכה של היתר והשאר לפי שנמנה טעם בשל היתר צריך ס' כנגד כל מה שהיתה מחילה ואין שיעור ברובם לנצל אכל לא נתנה זה טעם אין צריך ס' אלא כנגד מה שנאסר בנבלה ויש שיעור ברובם לנצל ורב דלחא לפלוגי דהרבה בר בר חנה לא היה צריך רב לומר אלא חתיכה של נבלה אלא חתיכה של היתר אלא אגב דאמרינן דאמר ר' יוחנן דדוקא נתנה זה טעם נבלה אכל לא נתנה זה טעם נבלה לא רבינו אפרים עליו השלום היה מציא ראייה מהא דאמר לעיל (דף נה.) ההוא כימא דתרבא דנפל לדיקולא דבשרא ודיקולא הוא כל מלא חתיכות של בשר רוחא ולא אמר שחשבה נבלה אותה חתיכה שנפל עליה כית חלב ותאסור שאר חתיכות שאין בהן ששים כנגד כולה לפי שנאותה חתיכה עצמה לא היה זה כדי לנצל חתיכה אלא משערינן הכית בכל הבשר כשנפל ואין משך עליה כלל לדיקולא היינו קלחת וכדפירש הקוטרם ודפירשו לעיל ואפילו אם נאמר דדיקולא הוא כל דממשמע הכא ובכל דוכתא אין ראייה משך דממה נפשך אם אין חלב מפעפע מחתיכה לחתיכה כמו שפירשנו לעיל א"כ אין אסור אלא החתיכה שנפלה עליה החלב והשאר מותרות ואם הוא מפעפע מחתיכה לחתיכה א"כ צדין הוא שכל החתיכות מסייעות לנצל ולא אמרינן שחשבה נבלה אותה חתיכה שנפלה עליה חלב מחמת שסופו להתפשט בכל החתיכות מיד דהוה אטויפת חלב שנפלה על חתיכה בשר דאם אין נ"ט מותר אע"פ שקודם שחשפשט הטפה נ"ט במקום נפילתה ולא אמרינן שיעשה אותה הבשר נבלה כיון דסוף הטיפה להתפשט בכל החתיכה מהיו לפי מה שפ' לעיל) בשם הרב רבי אלעזר ממ"ץ דחצי חתיכה אין שייך לומר שחשבה נבלה אין ראייה משך ואין ראייה לרבינו אפרים מהא דאמר (פ"ה משנה ו) אין המדומע מדמעה אלא לפי חשבון ולא אמרינן שיעשה הכל תרומה דיש לחלק בין דבר יבש לדבר הנאסר ע"י בליעה ולפירושו יחא הא דאמר גבי יין נכך בסוף מסכת ע"י (דף עג.) יין נכך שנפל לצור דלחא

